

Wille: Jeg skal herafter vende mig til det Endringsforslag, som jeg har havt den Ære tilligemed flere andre Medlemmer af Thinget at stille. Den meget ærede Ordfører for Udvalget bemærkede, da han udtalte sig om dette Endringsforslag, at Udvalget „i det Væsentlige“ kunde tiltræde dets Indhold. Jeg maa tilstaae, det var en Øtring, der noget overraskede mig. Jeg havde ventet at høre fra Udvalgets Side, at det fuldstændig tiltraadte den Tanke, som deri var udviklet, og jeg har da heller ikke hørt noget eneste Punkt nævne, hvori den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa nogen nok saa ringe Afvigelse i hans Opfattelse af de Spørgsmaal, som ere berørte i Endringsforslaget. Han bemærkede endvidere om det, at Affattelsen ikke forekom ham heldig, at det var noget vel vidtløftigt; ja, mine Herrer, det er altid en Smagsag, hvorvidt Noget er for vidtløftigt eller ikke. Den ærede Ordfører burde imidlertid have erindret, at selve Adressen, saaledes som Sagens Natur medfører, umulig kan siges at være et saa heeltøbt eller engang saa velstøbt Arbejde, at den ikke ogsaa skulde kunne være Gjenstand for en særlig Kritik. Det ligger altid i Sagens Natur, at naar saadanne Ting skulle fremkomme ved Samarbejden fra forskjellige Sider, saa komme de til at mangle det heeltøbte Præg, som kun kan komme frem, naar det er en eneste Tanke, der baade udfanger og føder en saadan Udtalelse. Det forekommer nu mig — og i denne Henseende er jeg altsaa uenig med den ærede Ordfører — at Adressen netop ved den Affattelse, den nu har, paa en ganske besynderlig Maade springer ind i Tingene, uden at der er givet den mindste Udvikling deraf. Ogsaa dette tilfalte vi at raade Bod paa ved Endringsforslaget, men hvorvidt dets Affattelse iøvrigt kan siges at være for vidtløftigt, eller ikke, er en Smagsag, som jeg ganske skal henstille til det høitærede Things Bedømmelse. Mig forekommer det, som sagt, at være en virkelig Forbedring i Henseende til Formen, men Hovedsagen er dog, hvad der overhovedet er sagt i dette Endringsforslag. Derom yttrede nu den ærede Ordfører først, at man maatte sætte saa stor Priis paa Overensstemmelse med Landsthinget, at man vilde ansee det for rigtigt, at frasalde

selv en rigtig og god Tanke og opoffre den for at naae den Fordeel, at begge Thing udtalte sig paa samme Maade. Det forekommer mig dog, at man driver denne Forbring noget for vidt; det maa vel erindres, at saaledes gaae dog ikke de to Thing sammen ved Udtalelser af denne Beskaffenhed, at det skulde være absolut nødvendig, at selve Ordene vedtoges usigtelig eenslydende paa begge Steder; vi have da ogsaa ved forskjellige Leiligheder oplevet, at det ene Thing har vedtaget Adresser, uden at det andet er fulgt med, eller at det ene Thing har vedtaget en motiveret Dagsorden, uden at det andet Thing har gjort det Samme. Forsaavidt kunde der altsaa ikke være Noget til Hinder for, at nogen Afvigelse fandt Sted i den Udtalelse, der gives fra de to Thing. Vi, der have stillet dette Forslag, seer nu Sagen saaledes, som Udvalget da ogsaa selv har yttret i sin Betænkning, nemlig at man ikke skulde bryde sig om Uoverensstemmelse, naar nogen virkelig, mere væsentlig Forbedring derved blev vundet. Det er nu min bestemte Overbeviisning, at ved det Endringsforslag, der er stillet af 5 Medlemmer, hvoraf jeg er det ene, vil en virkelig og væsentlig Forbedring være vunden. Der vil være udtalt Noget, man i høi Grad trænger til at faae udtalt. Derom bemærkede nu den ærede Ordfører, at han ikke kunde troe, det var nødvendigt, at det dog vistnok maatte være overflødig, thi kun „ond Villie eller utilgivelig Uvidenhed“ — saaledes troer jeg det var, han sagde — kunde staae i den Formening, at Forsatningen af 18de November var en Incorporation af Slesvig. Jeg er ret glad over, at det ikke er mig, der yttrede disse Ord, thi jeg har en levende Erindring om, at i selve denne Sal er under denne Sags første Behandling den Anskuelse fremsat, om hvilken den høitærede Ordfører nu erklærer, at kun ond Villie eller utilgivelig Uvidenhed kunde fremsøre den, og jeg vilde ikke have tilladt mig at betegne en Øtring, der var fremkommen i denne Sal, med et saa stærkt Udtryk. Denne Øtring er fremkommen her i vor Midte, saaledes som den i lang Tid er fremkommen udenfor os, og jeg anseer det for en meget vigtig og nødvendig Ting, at den møder en saa bestemt og